

In beide is het schijnonderwerp vervangen door de beeldende verhouding. Het onderwerp wordt *uitgangspunt*. Dit kan zijn een aan de natuur ontleende vorm of handeling. Deze vorm of handeling wordt het beeldend probleem. Dit probleem door kleur-, vorm-, en ruimteverhouding op te lossen, is de opgave van den modernen beeldenden kunstenaar. Op dezelfde wijze als tijdens de Gothiek uit den gebogen tak de *boogvorm* in de bouwkunst ontstond, op dezelfde wijze ontstaat uit de redelijke, bezonken aanschouwing van den natuurvorm de *edele of beeldende* vorm.

In de Oostersche kunstwereld is deze vorm reeds sedert eeuwen erkend en dient als hoogste stof der uitbeelding, vandaar dat de kunst der Javanen, Chineezen en Japanners meer *karakter* vertoont dan de Europeesche. Vergelijken wij de kunst dezer volken met de Europeesche, dan komen wij tot de conclusie, dat deze laatste nog nooit een bepaald *karakter* gehad heeft. De kunst van Europa is dus karakterloos, het is eerst in deze eeuw, dat er bewust naar gestreefd wordt de kunst eenig karakter te geven en het spreekt vanzelf, dat dit voor de beeldende kunst een *beeldend* karakter zijn moet. De eerste, die zich dit bewust werd, was de Fransche schilder Cézanne. Hij begon de natuur beeldend te zien en herleidde haar vormen tot de mathematische als: kogel, kegel, paralellopidum, kubus en pyramide.

Dit beteekent de wedergeboorte der schilderkunst.

Tot Cézanne was de schilderkunst een werken van *buiten* naar *binnen*, dat beteekent, dat de schilders, uitgaande van den uiterlijken vorm en de kleur der dingen, steeds meer naar het karakter zochten. Toen het wezen der natuur, dat met betrekking tot de schilderkunst *als beeldende kunst* niet anders zijn kan dan het zuiver *aesthetische* of *beeldende*, gevonden werd (door het geometrische temperament: Cézanne en door hen die na hem kwamen: de kubisten), werd de schilderkunst een werken van *binnen* naar *buiten*.